

Sygn. akt: I C 444/14 upr.

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 listopada 2014 r.

Sąd Rejonowy w Nysie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Grzegorz Kowolik
Protokolant:	p.o. stażysta Magdalena Jaszczka

po rozpoznaniu w dniu 26 listopada 2014 r.

sprawy z powództwa (...) Banku (...) S.A. z siedzibą we W.

przeciwko K. G.

o zapłatę

I. oddala powództwo,

II. przyznaje kuratorowi K. B. wynagrodzenie za sprawowanie funkcji kuratora dla nieznannej z miejsca pobytu pozwanej w kwocie 180 zł (sto osiemdziesiąt złotych) i nakazuje Skarbowi Państwa – Kasie tut. Sądu wypłacić powyższe wynagrodzenie z zaliczki zapisanej pod nr 03/494/14,

III. kosztami postępowania, w całości już uiszczonymi, obciąża stronę powodową.

UZASADNIENIE

Strona powodowa (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W. wniosła pozwem z dnia 15 kwietnia 2014 r. o zasądzenie od pozwanej K. G. kwoty 4.227,14 zł wraz z ustawowymi odsetkami wskazanymi w pozwie, a nadto o zasądzenie kosztów postępowania wedle norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu pełnomocnik powoda wskazał, że strona powodowa udzieliła pozwanej w dniu 5 kwietnia 2005 r. limitu kredytowego. Na dochodzone roszczenie składa się kwota 1.473,46 zł tytułem należności głównej, odsetki za okres od dnia 5 kwietnia 2005 r. do dnia 26 maja 2012 r. w kwocie 1.678,54 zł, opłaty i prowizje za prowadzenie rachunku w kwocie 1.075,14 zł. Natomiast odsetki miały być naliczane od należności głównej od dnia 27 maja 2012 r. w wysokości odsetek maksymalnych.

Strona powodowa wniosła o ustanowienie kuratora dla nieznannej z miejsca pobytu pozwanej i wpłaciła na ten cel zaliczkę.

Zarządzeniem z dnia 24 września 2014 r. ustanowiono pozwanej kuratora w osobie asystenta sędziego Katarzyny Bednarz.

Na rozprawie z dnia 26 listopada 2014 r. kurator pozwanej wniosła o oddalenie powództwa, podnosząc zarzut przedawnienia roszczenia. Wskazała, że od wypowiedzenia umowy minęły już trzy lata, a ponadto strona powodowa

nie wykazała, że umowa o limit przedłużyła się na kolejne okresy, skoro pierwotna umowa z 2005 r. była zawarta na rok z możliwością jej przedłużenia.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Dnia 8 października 2005 r. pozwana K. G. zawarła z poprzednikiem prawnym strony powodowej (...) Bankiem S.A. we W. umowę pożyczki oraz umowę o przyznanie limitu kredytowego i wydanie karty kredytowej. Limit ustalono na kwotę 500 zł, a Bank mógł zwiększyć limit do kwoty 10.000 zł. Umowa miała wejść w życie w momencie aktywacji limitu i zawarta była na okres jednego roku od dnia jego aktywacji. Bank mógł jednak przedłużyć umowę limitu bez konieczności aneksu na zasadach określonych w regulaminie. Spłata limitu miała następować w okresach miesięcznych w terminach wskazanych w wyciągach przesyłanych przez Bank.

Zgodnie z Tabelą opłat i prowizji, bank miał prawo pobierać opłatę za wydanie karty, za zaprowadzenie rachunku, za ubezpieczenie na życie, jeżeli takie było zawarte, za przekroczenie limitu kredytowego, za opóźnienie w spłacie minimalnej, za wezwania do zapłaty i wypowiedzenie umowy.

Zgodnie z § 5 ust. 4 regulaminu przyznawania i korzystania z limitu kredytowego i karty kredytowej MAXIMA, z dniem rozwiązania Umowy całość zobowiązań Posiadacza rachunku kredytowego wobec Banku z tytułu wykorzystanego limitu kredytowego, odsetek, opłat i prowizji stawała się wymagalna. Posiadacz rachunku był zobowiązany niezwłocznie uregulować wszelkie należności wobec Banku. Wedle zapisów § 9 ust. 3 Posiadacz rachunku kredytowego zobowiązany był do powiadamiania Banku o każdej zmianie danych adresowych. Zgodnie z kolejnym ustępem wyżej wskazanego paragrafu, przesyłkę wysłaną na ostatni znany Bankowi adres korespondencyjny Posiadacza rachunku kredytowego uznawało się za doręczoną prawidłowo w dacie jej zwrotu przez placówkę oddawczą po upływie terminu odbioru.

Dowód:

umowa pożyczki oraz o przyznanie limitu kredytowego i wydanie karty kredytowej, k. 10,

regulamin przyznawania i korzystania z limitu kredytowego i karty kredytowej MAXIMA, k. 17-22,

tabele opłat i prowizji, k. 28-30.

Ostatnich transakcji pozwana dokonała za pomocą karty w grudniu 2007 r., a ostatnia spłata nastąpiła w styczniu 2008 r. Później Bank naliczał jedynie opłaty za kartę i z tytułu ubezpieczenia. Pismem z dnia 24 czerwca 2010 r. Bank wypowiedział umowę o limit kredytowy i o kartę z 30-dniowym terminem wypowiedzenia. Przesyłka została nadana dnia 30 czerwca 2010 r., jednak wróciła do nadawcy dnia 5 lipca 2010 r. z adnotacją, że adresat się wyprowadził.

Dowód:

informacja o rachunku, k. 11-16,

wypowiedzenie umowy o limit kredytowy i kartę wraz z dowodem doręczenia, k. 24 i 31.

Na dzień 26 maja 2012 r. zadłużenie pozwanej wynosiło kwotę 1.473,46 zł tytułem należności głównej, kwotę 1.678,54 zł tytułem odsetek karnych za okres od 5 kwietnia 2005 r. do dnia 26 maja 2012 r., kwotę 960,14 zł, tytułem opłat i prowizji, kwotę 115 zł tytułem opłaty za prowadzenie rachunku i bankowi należały się dalsze odsetki maksymalne od należności głównej od dnia wystawienia wyciągu .

Dowód:

wyciąg z ksiąg banku, k. 23.

Uchwałą nr 3 z dnia 12 stycznia 2012 r. nadzwyczajnego walnego zgromadzenia akcjonariuszy (...) Banku S.A. we W. zmieniono nazwę banku na (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W. .

Dowód:

odpis KRS, k. 4-9.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

Ustalając stan faktyczny, Sąd oparł się na dowodach z dokumentów przedłożonych przez stronę powodową.

Z uwagi na fakt, iż miejsce pobytu nie jest znane, bowiem brak jest adresu zameldowania pozwanej, co potwierdza wydruk z bazy PESEL oraz z uwagi fakt znany Sądowi z urzędu, że w innych postępowaniach również ustanawiano dla pozwanej kuratorów np. sprawa I C 1192/13upr, należało ustanowić dla pozwanej kuratora na podstawie przepisu art. 144 k.p.c. W niniejszej sprawie reprezentował pozwaną w charakterze kuratora dla nieznannej z miejsca pobytu strony pracownik tutejszego Sądu K. B..

Przechodząc do rozważań prawnych, należy odnieść się na początku do zarzutu podniesionego przez kuratora dla nieznannej z miejsca pobytu pozwanej, dotyczącego przedawnienia roszczenia. Wedle przepisu art. 118 k.c. jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata. W przedmiotowej sprawie strona powodowa dochodzi wierzytelność związanej z prowadzoną przez Bank działalnością gospodarczą, polegającą na udzielaniu kredytów i pożyczek. Należność pozwanej stała się wymagalna, zgodnie z zapisami regulaminu i pisma o wypowiedzeniu w dniu 5 sierpnia 2010 r., przesyłkę bowiem nadano w dniu 30 czerwca 2010 r. i wróciła ona do nadawcy w dniu 5 lipca 2010 r., co wynika z adnotacji operatora pocztowego. Skoro pozwana zmieniła adres i nie poinformowała o tym Banku, termin zaczął jej biec od momentu zwrotu pisma z wypowiedzeniem do Banku. Zważywszy na treść art. 118 k.c., termin przedawnienia wierzytelności upłynął z dniem 5 sierpnia 2013 r. Natomiast pozew złożono dopiero w dniu 15 kwietnia 2014 r. Rację ma również kurator, że strona powodowa nie wskazała, czy, a jeśli tak, to na jakie okresy przedłużała umowę z pozwaną, gdyż co do zasady pierwotna umowa była zawarta tylko na rok. Tym samym, zarzut przedawnienia podniesiony przez kuratora pozwanej należy uznać za zasadny. Strona powodowa nie wykazała, że bieg terminu przedawnienia został przez nią w jakikolwiek sposób przerwany i zaczął biec na nowo.

Na marginesie jedynie należy zauważyć, że strona powodowa nie wskazała, za jakie czynności domaga się opłat bankowych i nie wykazała, że takie czynności przedsięwzięła. Nie wskazała również, w jakiej wysokości naliczyła odsetki za okres do wystawienia wyciągu z ksiąg Bankowych. Jest to o tyle istotne, że Sąd nie mógł zweryfikować, czy odsetki te nie przekraczały odsetek maksymalnych.

W rezultacie z uwagi na podniesiony zarzut przedawnienia roszczenia, Sąd oddalił powództwo.

Ponieważ pozwana była reprezentowana przez kuratora dla nieznannej z miejsca pobytu strony, należało wypłacić kuratorowi wynagrodzenie z zaliczki wpłaconej przez stronę powodową. Wysokość wynagrodzenia uzasadnia przepis § 1 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 13 listopada 2013 r. w sprawie określenia wysokości wynagrodzenia i zwrotu wydatków poniesionych przez kuratorów ustanowionych dla strony w sprawie cywilnej w związku z § 6 punkt 2) rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, z uwagi na wskazaną przez pełnomocnika powoda wartością przedmiotu sporu, czyli wysokością należności głównej dochodzonej niniejszym pozewem.